

”צפירה” מאת רוטם קינן ודני אשור

דמות: האמא

(אומרת את כל המונולוג בלי הפסקה, הכל נשפך ממנה)

אין לי אין לי אין לי אוויר אין לי מקום בשביל זה אין לי מה לומר ואין לי זכות לשתוק ואין לי בלעדיך ואתה פתאום לא פה ומה אני עושה פה הפכת לגוש שיש הפכת לצפירה נהיית סמל הפסקת להיות בן הפסקת להיות שלי התחלת להיות של כולם אני פה ואתה איפה אתה ילד שלי מי אתה על מה דיברנו על מה לא דיברנו כמה עוד יש לי לומר לך ומה הטעם לומר אני בכלל לא יודעת אם אתה שומע אתה שומע תגיד אתה פה אתה למעלה אתה למטה איפה אתה איפה אני מה אני בלעדיך איך אני אמא אם אין לי בן ואין לי בן כי אתה לא פה אתה לא פה אני לא אמא אז מה אני לאן אני הולכת תעזור לי לעזאזל תן לי עצה מה לומר לך מתי לבוא אליך איך לבוא מה להביא אתה אין אתה אין אני אני ישני אבל בלעדיך הייתי אמא 19 שנה ומה אני אעשה עכשיו לאן אני פונה אני יודעת רק את זה כבר שכחתי מה זה בלי והלכת לי ולקחו אותך ככה סתם לקחו אותך ולא שאלו אותי ועכשיו איך איך אני ממשיכה מה אני אומרת אני אם שכולה מול הקבר של הבן שלי שהוא כבר לא הבן שלי הוא המת שלי ואני צריכה לדבר אליך אבל אין אין לי מה אין לי מה לומר אין לי אותך תסלח לי ילד שלי תסלח לי כל כך אבל אין מילים לומר ולכתוב ולשיר ולהסביר אין לי לי אין לי אוויר שקט שקט אל תדברו ואל תזעקו ואל תנחמו ואל ושקט וכלום!

בן שלי, ילד שלי, אני מתגעגעת אליך כל כך....